

200703533/1.

Datum uitspraak: 4 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/19951 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 24 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 april 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

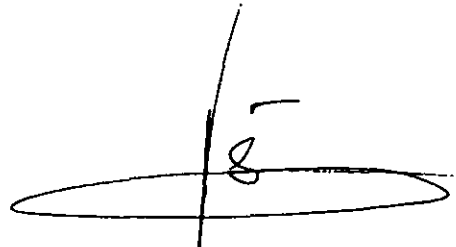
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2007

418

Verzonden: **0 4 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in dark ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 06/19951

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

-----,
wonende te -----, eiser,
gemachtigde: mr. B.C. Pfeifle, advocaat te Schiedam,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van
Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. S. Pirs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 19 april 2005, verzonden op 2 mei 2005, afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij uitspraak van 11 januari 2006 (procedurenummer AWB 05/22358) heeft de rechtbank, zittingsplaats Middelburg, het hiertegen ingestelde beroep van eiser gegrond verklaard en het bestreden besluiten van 19 april 2005 vernietigd.

Bij besluit van 28 maart 2006, verzonden op 29 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser wederom afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 20 april 2006 beroep ingesteld.

De zaak is op 12 maart 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.
Verweerder is verschenen bij gemachtigde.
Voorts is ter zitting verschenen N. Sulaiman, tolk.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is bepaald dat een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

procedurenummer: AWB 06/19951

2

Het in onderhavig beroep van toepassing zijnde beleid van verweerder is neergelegd in paragrafen B1/2.2.4 en C1/5.13.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). In laatstgenoemde paragraaf van het beleid is onder meer vermeld dat het ontbreken van een gevaar voor recidive in samenhang met andere bijzondere omstandigheden kan leiden tot het oordeel dat gebruik moet worden gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

In artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is bepaald dat het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel handelt, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

2.2. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, voor zover hier van belang, op het standpunt gesteld dat hetgeen eiser heeft aangevoerd geen bijzondere omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb.

2.3. In beroep heeft eiser zich, kort gezegd, verzet tegen de afwijzing van de door hem aangevraagde verblijfsvergunning. Hij heeft, onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank van 11 januari 2006, een beroep op artikel 4:84 van de Awb gedaan. Eiser meent met ingang van 23 april 2003 in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd op de grond genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Ingevolge artikel 3:86 van het Vreemdelingenbesluit 2000 vormt een veroordeling tot een geldboete, zoals in eisers geval, geen aanleiding de verblijfsvergunning in te trekken dan wel niet te verlengen. De combinatie van bijzondere omstandigheden, te weten de aard van het misdrijf, de beoordeling ervan en het feit dat er geen sprake is van recidive in combinatie met de omstandigheid dat eiser in bezit van een 29d-vergunning zou zijn geweest als er geen besluitmoratorium van kracht was, dienen verweerder te leiden tot afwijking van zijn beleid. Naar eisers mening kampt het bestreden besluit met een motiveringsgebrek.

2.4. De rechtbank overweegt het volgende.

2.4.1. Bij eerder genoemde uitspraak van 11 januari 2006 (procedurenummer AWB 05/22358) heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder op goede gronden heeft geweigerd eiser een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, van de Vw 2000 te verlenen en dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veroordeling van eiser wegens diefstal tot een geldboete van € 115,- (subsidiarisch twee dagen vervangende hechtenis) door de politierechter te Dordrecht op 16 februari 2004 als contra-indicatie aan vergunningverlening op de grond genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in de weg staat. In de uitspraak is voorts geconstateerd dat verweerder in het besluit van 19 april 2005 heeft nagelaten te motiveren waarom het door eiser aangevoerde omtrent het ontbreken van een gevaar voor recidive alsmede omtrent het besluitmoratorium dat voortvloeit uit het categoriaal beschermingsbeleid, gelet op paragraaf C1/5.13.2 van de Vc 2000 geen aanleiding tot het gebruik van de inherente afwijkingsbevoegdheid heeft geleid.

2.4.2. Gelet op het voorgaande kan in onderhavig beroep slechts nog geoordeeld worden over eisers stelling dat verweerder gebruik had moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb.

2.4.3. In zijn besluit van 28 maart 2006, waarin het voornemen van 20 februari 2006 als herhaald en ingelast is beschouwd, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank

procedurenummer: AWB 06/19951

3

voldoende gemotiveerd uiteen gezet waarom hetgeen eiser heeft aangevoerd niet noopt tot afwijking van zijn beleid op grond van artikel 4:84 van de Awb.

Zo heeft verweerder kunnen overwegen dat de aard van het misdrijf en de beoordeling ervan niet dermate bijzonder zijn dat gebruik van de inherente afwijkingsbevoegdheid diende te worden gemaakt. De genoemde omstandigheden houden verband met het misdrijf op zich waarvan de afweging reeds heeft plaatsgevonden in het kader van de strafrechtelijke vervolging. Ook de enkele omstandigheid dat eiser geen recidive heeft gepleegd, heeft verweerder als onvoldoende bijzonder kunnen aanmerken. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat het misdrijf is gepleegd in een periode dat de wettelijke beslistermijn op eisers aanvraag nog niet verstreken was, zodat de gevolgen daarvan voor zijn eigen rekening en risico gehouden kunnen worden. Niet aannemelijk is gemaakt dat eiser door het besluitmoratorium in zijn belangen is geschaad.

2.4.4. Voorzover in eisers stelling ter zitting, dat de situatie in Irak verslechterd is, een beroep op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) moet worden gelezen - en voorzover dit al bij de beoordeling van onderhavig beroep kan worden betrokken gelet op het onder punt 2.4.2. geschetste beoordelingskader - overweegt de rechtbank dat verweerder zich ter zitting terecht op het standpunt heeft gesteld dat de enkele verwijzing naar de algemene situatie in Irak, mede gelet op de inhoud van het algemene ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 27 april 2006, onvoldoende is om een individueel reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen.

2.4.5. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.P. Hameete, rechter, en door deze en E. Naaijen-van Kleunen, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 24 APR 2007

Afschrift verzonden op: 24 APR 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

16-5-07

ADVOCATENKANTOOR VAN VEELLEN – DE HOOP

HOGER BEROEPSCHRIFT

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Fax 070 – 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INKOMEN	
22 MEI 2007	
725.1	03533
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

Naam :
Voornamen :
Geboortedatum :
Nationaliteit : Iraaks
Verblijfplaats :
Beslissing waarvan beroep : Rechtbank Dordrecht, AWB 06/19951 BEPTDN HAME K1 KLE
Datum : 24 april 2007
Kenmerk : 0304.23.0078
CRV -nummer :

te dezer zake woonplaats kiezende te 3039 KG Rotterdam aan de Bentincklaan 23, ten kantore van de advocaat en procureur Mr J. van Veelen-de Hoop, die verklaart tot het instellen van dit beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd (productie 1);

Appellant heeft op 20 april 2006 beroep ingesteld tegen de beschikking van 28 maart 2006, verzonden op 29 maart 2006 van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Bij uitspraak van 24 april 2007, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Dordrecht, het beroep ongegrond verklaard (productie 2).

Appellant is het niet eens met deze uitspraak en stelt hiertegen hoger beroep in.

Appellant wenst de navolgende grieven naar voren te brengen:

Grief1.

Ten onrechte wordt onder punt 2.4.3 door de Rechtbank overwogen dat door verweerder voldoende gemotiveerd uiteen is gezet waarom hetgeen eiser heeft aangevoerd niet noopt tot afwijzing van zijn beleid op grond van artikel 4:84 van de Awb. Appellant meent dat door de Rechtbank is miskend dat appellant door het besluitmoratorium wel degelijk in zijn belangen is geschaad. Indien appellant immers met ingang van 23 april 2003 in het bezit zou zijn gesteld van een verblijfsvergunning asiel op de d-grond, had de veroordeling tot de geldboete geen aanleiding gevormd zijn verblijfsvergunning in te trekken, dan wel niet te verlengen. Ten onrechte wordt onder punt 2.4.3 door de Rechtbank overwogen: *"Zo heeft verweerder kunnen overwegen dat de aard van het misdrijf en de beoordeling ervan niet dermate bijzonder zijn dat gebruik van de inherente afwijkingsbevoegdheid diende te worden gemaakt. De genoemde omstandigheden houden verband met het misdrijf op zich, waarvan de afweging reeds heeft plaatsgevonden in het kader van de strafrechtelijke vervolging."*

Appellant meent dat de Rechtbank heeft miskend dat bij de vraag of strafrechtelijk zal worden vervolgd, niet aan de orde is geweest dat het een asielzoeker betreft en dat het bovendien niet duidelijk is of de omstandigheden dat het om een asielzoeker gaat, aan de orde komt bij de keuze van de wijze van afdoening van het misdrijf.

ADVOCATENKANTOOR VAN VELEN – DE HOOP

Grief 2.

Appellant meent dat de beleidsregel zoals neergelegd in Vc C1/5.13.2 waarin uitdrukkelijk is aangegeven dat in ieder geval niet als een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 4:84 Awb is aan te merken, het gepleegde misdrijf of de beoordeling hiervan nu de afweging reeds heeft plaatsgevonden in het kader van de strafrechtelijke vervolging. Appellant meent dat de in de Vc 2000 gegeven motivering voor het niet aannemen van bijzondere omstandigheden evident ondeugdelijk is, nu immers bij de vraag of strafrechtelijk zal worden vervolgd, niet aan de orde is geweest dat het een asielzoeker betreft en het niet duidelijk is dat de omstandigheid dat het om een asielzoeker gaat aan de orde komt bij de keuze van de wijze van afdoening van het misdrijf.

Grief 3.

Ten onrechte overweegt de Rechtbank onder punt 2.4.4 dat de inhoud van het algemene ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 27 april 2006 onvoldoende is om een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Appellant meent dat door de Rechtbank is miskend dat er ten aanzien van hem persoonlijk, nu hij een Koerd is afkomstig uit [redacted] er bij terugkeer wel degelijk gesproken kan worden van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. In het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 27 april 2006 staat immers vermeld: *"De terugkeer van de Koerden die ten gevolge van de Arabiseringpolitiek uit hun huizen verdreven waren, vormt nog altijd een bron van spanningen in het Noorden van het land, in het bijzonder in [redacted]. In Arabische en Turkmeense kring bestond naar verluidt onvrede omdat door de terugkeer van Koerden naar Kirkuk de verkiezingen en het geplande referendum over de status van Kirkuk oneerlijk beïnvloed zouden zijn."*

Grief 4.

Appellant is van mening dat de Rechtbank ten onrechte niet ambtshalve heeft getoetst aan artikel 15c van de Definitie Richtlijn (2004/83 EG). Artikel 15c van de Definitie Richtlijn is niet geïmplementeerd in het Nationale Recht. Nu het in dit onderdeel omschreven risico niet is terug te vinden in een algemeen verbindend voorschrift. Er is een "individuele bedreiging" in de zin van artikel 15c van de Definitie Richtlijn als de betrokkene behoort tot de groep burgers die op grond van (een combinatie van) specifieke kenmerken een zodanig bijzonder risico profiel heeft, dat reëel te verwachten valt dat leden van die groep slachtoffer worden van willekeurig geweld. Appellant stelt dat voor de aanwezigheid van genoemde "individuele bedreiging" niet noodzakelijk is dat die bedreiging slechts de betrokken vreemdeling zelf betreft, indien de vreemdeling tot de risicogroep behoort, dat de dreiging in het bijzonder ten aanzien van de betrokken vreemdeling geldt. Voldoende is dat in de situatie van willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict de betrokken vreemdeling tot de groep burgers behoort die op grond van (een combinatie van) specifieke kenmerken een zodanig bijzonder risico profiel heeft dat reëel te verwachten valt dat leden van deze groep het slachtoffer worden van willekeurig geweld. Het gaat er om dat het geweld leden van de groep burgers zal treffen, zonder aanzien des persoons binnen de groep. Appellant meent dat als Koerd, afkomstig uit [redacted] hij valt onder deze individuele bedreiging in de zin van artikel 15c van de Definitie Richtlijn.

Appellant is van mening dat de bestreden uitspraak op voornoemde grieven wegens in strijd zijn met het zorgvuldigheid- en motiveringsbeginsel, alsmede in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling, de rechtsbescherming in algemene zin niet in stand kan blijven.

ADVOCATENKANTOOR VAN VELEN – DE HOOP**REDENEN WAAROM**

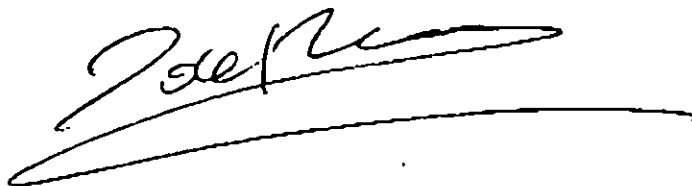
Appellant u verzoekt de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Dordrecht, d.d. 24 april 2007 te vernietigen en het beroep gegrond te verklaren, alsmede verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Kopie van dit beroepschrift heb ik gelijktijdig doen toekomen aan verweerder.

Rotterdam, 22 mei 2007

Advocaat/gemachtigde

mr J. van Veelen-de Hoop

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. van Veelen-de Hoop', with a long horizontal flourish extending to the right.